

Passau-Bécs biciklitúra - 2022.10.28-30.

Előzmény

A címben leírt túrán hárman vettünk részt, testvérek. A túra kiötlője, Johnny az utóbbi időben aktív sportolásba kezdett, gyakran fut 8-10 km-t, néha többet is. Emellett egyre többször elővette a biciklit is és eltekert például a Dunakanyarba és vissza. Majd nyáron nagyobb öcsémrel két nap alatt körbetekerték a Balatont is. Nyár végén meglátogatta bátyánkat az ausztriai Villachban és az az ötlete támadt, hogy biciklivel fogja megtenni az 500 km-t, Székesfehérvárról indulva. Az út teljesült 4 nap alatt, a helyenként komoly szintkülönbségek ellenére is.

Résztvevők

A szervezőn túl nagyobb öcsém és jómagam vettünk részt a túrán. Nagyobb öcsém számára három kisgyermek mellett a családi programok biztosítják a kellő testmozgást, jómagam alkalmanként futok, régebben jártam többet biciklivel napi szinten, de egy nap 50 km-nél nem tekertem többet sohasem. Mindhárman irodai/otthoni környezetben dolgozunk, munkánk során ülünk, emiatt is éreztük szükségét, hogy kényelmes székeinket átmenetileg nyergekre cseréljük.

Szervezés, előkészületek

Mi szükséges egy ilyen úthoz? Minél könnyebb batyu, kitartás, bankkártya és persze egy jó állapotban lévő kétkerekű. Papírguriga, kulacs, víz, rágcsálnivaló, csoki, vagy egyéb kalóriadús táplálék. A bolt/büfé/étterem ugyanis nem pont ott lesz, ahol épp megéhezünk. Bicska jöhet jól, természetesen nem árt, ha van egy szerelőkészlet és néhány tartalék belső nálunk. Az utolsó pillanatban még egy használt guriga szigetelőszalagot is bedobtam az övtáskámba. Kétszer is jól jött.

Csütörtöki esti indulással egy nap szabadságot kivéve volt 3 teljes napunk az előttünk álló 324 km teljesítésére.

Odaút, első akadályok

Kiseb öcsémrel Budapestről indultunk, a Kelenföldi pályaudvaron egy este 10 óra után induló vonatra szálltunk fel bicóstul. Nagyobb öcsémhez mentünk Székesfehérvárra, akinek autójával mentünk tovább Bécsig. Ott tettük le az autóját három napra 12,3 euróért, majd távolsági busszal mentünk tovább Passaubá. Érdekes módon ugyanez a busz Budapestről indult, de jóval drágább lett volna végig azzal utazni, így csak Bécsben szálltunk fel. Bár a jegyek előre meg voltak véve, a bicikliket először nemigen akarták elvinni, de szerencsére végül azok is felkerültek a busz hátuljára. Hajnal 2:45, már csak 4 óra és indul a bicótúra!!!

Első nap: Passau – Mauthausen

Kipihentnek nem nevezhető állapotban felkelsz 3 óra alvás után, le lehet szállni a buszról! Mi az hogy lehet? Le kell szállni! Eddig volt jegyed, innen már másé a puha, kényelmes ülésed. Hát ez van, most le kell szállni. Köd, sötét, hideg. Mikor leveszik a bicód a busz hátuljáról, rájössz, hogy ennyid van és a batyud. Se autó, se a megszokott napi rutin. Valami újba kóstolsz, ami a kellemetlenségek ellenére ismeretlenségeivel és kihívásaival csábít. Meghát már csak egyetlen visszaút van, késő lenne visszakozni.

Pozitív élmény, hogy rögtön Passau belvárosában vagy, mehetsz a macskaköves úton, fel a dombra, a dómhoz. Szinte útba esik és hátha 7-kor már be lehet nézni. A világ legnagyobb orgonáját látni kell, ha mackónadrágban vagyunk is! Szerencsére nyitva volt a dóm, így rögtön egy pozitív élménnyel gazdagodtunk. Ezután átmentünk a Duna bal partjára, majd pár 100 méteren belül jött még egy kisebb folyó, az Ilz. Az Inn-en még a busszal jöttünk át és terv szerint innen a bal partról láttuk volna a Duna-Inn összefolyást. A dómnál nem írtam, de akkora köd volt, hogy annak a tetejét sem láttuk, tehát a két folyó találkozása is legközelebbre maradt. Egyébként szokásosan két folyó találkozásakor a nagyobb viszi tovább a nevét, ez az eset kivétel, ugyanis az Inn átlagosan 7%-kal nagyobb vízhozamú a találkozásnál. Külvárosi bolt, reggeli, kávé, víz és nagyjából fél 9-re tudtunk haladni a tempónkban.

Utunk tehát a balparton folytatódott, eleinte egy forgalmasabb út mellett volt a bicikliút, majd egyre nyugodtabb lett a környék. Később rövid szakaszokon falvakon át, falvak között az autóúton haladtunk, de a rendkívül gyér forgalom és az itthoni szemmel nézve felfoghatatlanul figyelmes autósok miatt ez egyáltalán nem volt zavaró. Viszonylag jó tempóban értünk el Jochenstein gátjához, itt át is keltünk a jobbpartra.

Ádám, Johnny, András

Itt volt először, hogy huzamosabb ideig szépen sütött a nap, korábban váltakoztak a ködös és tiszta látási viszonyok. Ezután már kora délutánig rövid ködfoltok kivételével szép napsütésben haladtunk. Itt már kicsit lassult a tempó, volt néhány szakasz, ahol jócskán felvitt az út a Duna mellől, ezek az emelkedők és a nagyjából két órája tartó tekerés kezdte kicsit apasztani az energiánkat. A Nieder Ranná-nál lévő híd előtt megettük a boltból, illetve még otthonról hozott tízórait, tartottunk egy majdnem félórás pihenőt és a hídon átkelve haladtunk tovább délkelet felé, mint eddig. Egy hosszú, nyugodt eseménytelen szakaszt követően elérkeztünk az „S” kanyarhoz, Au faluba. Itt kint voltak táblák, hogy hol visznek át bicóskompek a jobbpartra, mert ott folytatódik a bicóút. Az egyik járatnál egyértelműen feltüntették, hogy október 26-ig járt (tehát tegnapelőttig – Au!!), a második átkelési lehetőségnél pedig havi bontásban voltak időszakok és ott még szerepelt az október. Nem tudtuk, ide is érvényes-e a fenti záródátum, de visszamenni semmiképp sem akartunk 9 km-t a hídig. Amellett maradtunk, hogy akár át is toljuk, ha csak erdei szakasz lesz, de akkor kitartunk ezen a parton. Végül nagyjából 200 méter múlva épp indult egy alkalmas vízi járgány, de minket meglátva rögtön visszajött és 4 perc múlva ismét a jobbparton voltunk.

Korábban megállapodtunk, hogy ebédelni Aschach-ban fogunk, itt volt egy tábla, hogy ez a település 26 km-re van, Linz pedig 53 km. Onnan levezetés Mauthausenig, pontosabban még kevéssel utána lesz a szállás, összesen még 28 km Linz után. Azért itt már emésztgettem ezeket a számokat, eddig 41, még 81.

Ez a szakasz gyönyörű volt és kellemes, nyugodt, csendes, minden szempontból idilli.

Azonban hamarosan kiürültek a gyomrok és főleg nálam kínkeserves 20 km következett Aschachig. Viszont közben annyira beleharaptunk a délutánba, hogy könnyű ebéd mellett döntöttünk, virsli, Leberkase, kis csoki és gyorsan nyeregbe, Linzig fogunkat összeszorítva, bárhogy, de menjünk. Az étel és a kis pihenő nem várt jó hatással volt ránk, szépen fogyott a távolság. Illetve, túl voltunk a napi táv felén, ez lelkesítő hatással bírt! Innen nem volt nagyon mit nézni, a köd is visszajött és elég egyhangú szakasz érkezett a korábbi hegyek tartkította táj után. Ottensheim-Wilhering gátjánál ismét vissza a bal partra, majd nagyjából 1 km-en át visszafelé haladtunk Aschach felé! Majd ma már másodszor egy lezárt szakaszra mentünk, korábban nem volt más választásunk, itt pedig mielőtt visszamentünk volna a gáthoz, megbízhatónak tűnő bringástársak bátorítottak, hogy folytathatjuk utunk a veszélyeket jelző táblák ellenére. Az amúgy tökéletes minőségű út innentől is hibátlan volt, a szélein felmarkolózták a földet, gondolom javítani fogják, de csak erre kellett figyelni, hogy ne sodródjunk le az útról. Hamarosan Ottensheim-be érkeztünk, hangulatos kellemes település, de csak vízért álltunk meg; Linz már csak 10 km!

Eldöntöttük, hogy a belvárosba legalább 1 kávé erejéig bemegyünk és ha már ott voltunk, még rászántunk fél órát, hogy a dómig elsétáljunk, benézzünk.

Hajrá, nincs sok hátra és erősen gondoltunk a pihe-puha ágyikóra, a krumpli/zsemlegombócokra, ki mire. Linzből kiérve kezdett erősödni a szürkület és nagyjából mire Abwinden-nél elvitt az út a Dunától, ránk is esteledett. Kevesebb mint 10 km volt hátra, de nem volt kellemes a sötétben keresni az utat a kis falvak között. Már érzésre rég-rég ott kellett volna lennünk, mikor éles szemű nagyobb öcsém kiszúrta a szállás

nevét egy épület falán, már szinte dobtuk el a bicókat, de kisebb öcsém visszazökkentett a realitásba; még 1,4 km. Menjünk, nincs mit tenni. Szóval egyszer csak odaér az ember. 19:15, azaz 12 és fél órája szálltunk le a buszról. Zuhany, a családok értesítése, vacsi. Nem helyi ételek, de nagyon finomak, nagyon jól estek, nagyon kedves személyzet. Szegény nagyobb öcsém szinte beszédült az ágyba, még hazaszólni sem volt ereje, a vacsit is kihagyta. Vittünk neki valami sajtbургert, kicsit később már volt ereje megenni. Fájt a lábam, mintha égették volna (nem nagyon, de folyamatosan, lassú tűzön). Nem hittem el, nem mertem belegondolni mi lesz holnap. Csak abban bíztam, hogy a lóbalzsam, az alvás, a reggeli segít. És az, hogy együtt meg tudjuk csinálni.

Pár óra múlva ébredek, fáj-fáj-fáj! A torkom. Alig tudok nyelni. Forraltam vizet, teát nem találtam, de sós meleg vízzel gargarizáltam, szerencsére vissza tudtam aludni, de nagyjából 2 órával kevesebb alvásidő maradt emiatt.

Második nap: Mauthausen - Krems

A svédasztalos reggeli igen jól esett, mindent volt, amit remélni lehet. Külön örültem, hogy Hitler-szalonna helyett igazi házi lekvárokat tettek ki. A vendéglátó figyelmesen találta el az egyensúlyt, jó darabig koncentrálhattunk csak az evésre, majd térképen mutatta, hol mi várható, illetve megerősítette a szervező állítását, miszerint csak 100 km lesz az út Krems-ig. Így később, mikor megint nem jött ki a matek, akkor nem csak öcsénk által éreztük magunkat ismét becsapva, de erről majd később! Eszünkbe nem jutott volna, de a házigazda a magnézium pezsgőtablettát is megitta velünk, búcsúfényképek és elég későn, 9 előtt nem sokkal folytattuk utunkat.

Nagyobb öcsémmel mindig megjegyeztük a síneket és vasútállomásokat, nem zárva ki a lehetőségét, hogy kipróbáljuk a környékbeli járatokat, mert nem teljesen bíztunk benne, hogy kellően regenerálódtunk a második naphoz. Eleinte falvakon haladtunk át, maradva a balparton. Pontosabban itt beljebb haladtunk, a Dunát nem is láttuk sokáig. Dornach falu előtt visszavitt az út a Dunához. Grein előtt az ufer-i hídnál tértünk vissza a jobbpartra. Nem tudtuk, megint mikor éhezünk meg és mikor lesz bolt, úgyhogy a Grein előtti boltban beszereztük a harapnivalókat, csokiadagokat. Eddig olyannyira spóroltunk az erőnkkel, hogy nagyrészt húztuk magunkat kisebb öcsémmel, valamint csak őt küldtük a boltba, ami plusz 2 km-t jelentett a bolt és híd számunkra kedvezőtlen elhelyezkedése miatt. Viszont érdekes volt Grein-t a túlpartról nézni, kellemes városkának tűnt.

Innentől ismét kellemes hangulatú szakasz következett, újra többször egymás mellett tekertünk, mert éreztük hogy a lábak nagyjából betörtek, pumpálnak folyamatosan, nem jelentenek a kilométerek olyan szenvedést mint az első nap vége felé.

Ybbs - Persenbeug gátig egyszer álltunk meg enni, majd ezen a gáton visszatértünk a bal partra.

Ezáltal Ybbs-t kikerültük, de a nagyívű kanyarodását a folyónak a belső oldalon tettük meg. A gát után egy tábla Melket 35 km-re mondta, ami negatív meglepetés volt, ugyanis számításaim szerint 25-nek kellett volna lennie. Túl voltunk a 40-en és Melk után is még nagyjából 35 km-es záró szakasz várt ránk. Tehát 60 helyett még 70 volt hátra és már negyed 2 is elmúlt. Azaz kiderült, hogy a mai 100 is legalább 110 lesz és az is, hogy a levezetésnek szánt utolsó szakasz tempós kell legyen, ha látni szeretnénk a Spitz és Krems közti szőlőültetvényeket. Viszont eddigre mindenféle számítás szerint túl voltunk a teljes út felén, lélektanilag ez is segítséget jelentett. Amúgy ezek a tág hibahatárok amiatt vannak, hogy több úton is lehet haladni és az ember előre általában a legrövidebb lehetőséget kapja meg, de aztán nem tud mindig arra menni.

Kellemes, hangulatos falvakat láttunk, ismét azt éreztük, mindazoknak látnia kellene ezeket a helyeket, akik elhiszik és terjesztik a hanyatló nyugatról tált mendemondákat. Kevéssel Pöchlarn után volt egy híd, amin nem terveztünk átkelni, de le volt zárva a bicikliút, úgyhogy már itt átkeltünk. Terv szerint Melkig maradtunk volna a bal parton. Fél 4-re Melkben voltunk, feltekertünk az apátságig, de 10 percnél nem időztünk ott többet. Lefelé a hangulatos belvárosban virsli-melegszendvics-kávés és ezzel már ki kellett bírni a szállásig.

Melk után rögtön visszamentünk a balpartra, a hídról még egyszer láttuk az apátság impozáns épületét. Itt fordult elő az egész túra alatt egyszer, hogy tolni kellett a hídra a bicót, olyan meredek volt a feljáró. Mindegyik hídra amin átkeltünk ezen kívül, kellemes meredekségű rámpa volt kiépítve. A lelki-testi feltöltődésnek köszönhetően jó tempóban zártuk a napot, szinte elrepült az utolsó bő 2,5 óra.

Változatos, szép szakaszon tért vissza a folyó a hegyek közé. A szürkületben még a szőlőültetvényeket is láttuk/szagoltuk, kire milyen hatással volt a le nem szedett szőlőszemek rothadó illata. Az egész út leghangulatosabb falvain tekertünk át, mikor ráncsötétedett. Az előző napinál jóval kellemesebb állapotban érkeztünk meg a szállásra, nagyjából azonos időben, azaz negyed 8 körül. Tehát a 10-zel kevesebb km-t 2 órával gyorsabban tettük meg, mint első nap. A jobb tempó fő oka a megfelelő alvás lehetett, egész más jó ágyban történt 7-8 óra alvás után egy ilyen nap, mint 3 órányi buszon töltött szundizás után.

Otthoniak értesítése, zuhany és a búcsúvacsora, hiszen másnap este otthon leszünk. Az már tényleg csak 85 km, a teljes túra bő $\frac{1}{4}$ -e. Nagyobb öcsém és jómagam is nagyságrenddel jobban voltunk, mint az első nap végén, a szervezőnek meg sem kottyant a mai nap sem.

Záró nap: Krems - Bécs

Szombat este leesett, hogy itt vasárnap zárva lesznek a boltok, így az első cél a reggeli beszerzése volt. Szerencsére még Krems-ben egy benzinkúton sikerült beszerezni annyi élelmet, amivel biztosan eljutunk az aznapi nagyvárosokig. Tulln volt a közelebbi (44 km) és Bécs előtt még Klosterneuburg-ban is biztosak lehettünk, hogy találunk majd élelmet.

A benzinkútnál még gyorsan ellenőriztük a kétkerekűeket, nagyobb öcsémnél 2 küllő kitört a hátsó kerékből. Szigetelőszalaggal odafogtuk őket a szomszédos ép küllőkhöz, nehogy útközben beakadva további töréseket okozzanak. A városból kiérve a bal parton folytatódott az út, majd hamarosan egy hídon végleg a jobbpartra tértünk át. Itt rövid erdős szakasz után hosszan egy gát tetején mentünk, úgy hogy a Duna alig volt alattunk, míg a gát túloldalán jóval lejjebb sorakoztak a nyaralók. Tulln előttelhagytuk a Dunapartot, ismét kisebb falvakon haladtunk át. Mondhatjuk, hogy eddig is itt találkoztunk a legtöbb biciklissel, de inentől Bécsig már egészen komoly forgalom volt. Korábban csak Passau és Linz környékén volt élénkebb a biciklisforgalom. Klosterneuburg-hoz közeledve nagyobb öcsém térde sajnos eléggé elkezdett fájni. Vett be fájdalomcsillapítót, illetve itt egyértelmű lett, hogy a városban ebédünk egyet a gyorsétteremben, mert az idővel jól álltunk, de Bécsben már tényleg nem akartuk az időt evéssel tölteni, jó esélyünk volt, hogy még nappali fényben lássuk a várost, sőt egész az autóig visszatekerjünk Erdberg városrészbe. Reggel még nem bíztunk ebben, mert az első 2 nap sötétben tekertük le az utolsó órát és közben az óraállítás miatt még előbbre is jött a sötétedés.

A gyorsétterem előtt már nagyon fájt az a térd, de reméltük, hogy egy szűk óra pihenés és evés rendbehozza. Kevesebb, mint 17 km, ezt már kibírjuk. Sajnos induláskor is megmaradt a fájdalom. Fevetettük, hogy pihenjen le valahol, aztán az autójával visszajövünk, de reméltük, hogy nem kell ennyire közel a célhoz feladni. Nem is adta föl! Újabb adag fájdalomcsillapító és újra a szigetelőszalag; próbáltuk a jobb lábfejét a pedálhoz ragasztani, hogy nyújtott bal lábbal is tudjon tekerni az öcsém. Egy darabig tartott a szalag, illetve kisebb öcsém tolt is félkézzel. Nem sietünk, csak érzünk be. Szerencsére már Bécs külső részénél hatni kezdett a fájdalomcsillapító és önállóan is tudott tekerni újra az öcsém. Itt már nagyon sűrű volt a forgalom, nem lehetett volna tolni. Sokáig nem értettünk egyet kisebb öcsémrel abban, hogy hol tartunk, mert nem tudtam, hogy a Wien folyó tulajdonképp a Duna egyik ága. Azt hittem, ez a Dunába ömlő folyó és velünk szembe kellene folyjon. Az ember földrajzusként is újabb ismereteket szerez...

Már csak 10 km, hihetetlen. Bécs olyan kerületeit, városrészeit láttam, amiket eddig soha. Vasárnap délután fél 4-kor diszkózene, legális graffitik km-eken át, modern sok emeletes irodaházak, klasszikus társasházak a monarchia korából.

Aztán eljött, fél 5 után nem sokkal visszaértünk a pár nappal korábban hajnalban látott parkolóházhoz.

Érzések, gondolatok

Mikor visszaértünk, sokkal régebbnek tűnt, pedig alig több, mint 60 órája hagytuk el ezt a helyet. 4 órát mentünk oda, a szállásokon töltöttünk nagyjából 26 órát, 31-et pedig tekertünk (bár ebben is voltak megállások bőven). Első nap még 22-23 km/h-ra becsültük a tempót (evés és pihenés után). Dimbesdombos terep, sötét, fáradtság, éhség, fájdalom mind olyan tényezők, amik jelentősen csökkentik a tempót. Végül is nem rohanni mentünk, csak annyi a tanulság, hogy érdemes a batyut, napi távokat, sebességet úgy belőni, hogy világosban megérkezzünk a napi célunkhoz.

Érdekes esemény, hogy az ember nem érzi a növekvő éhségérzetet, hanem jól van, aztán egyszer csak rátör, hogy 15 km-nél többet nem tud megtenni étkezés nélkül és az alatt a 15 km alatt is legkésőbb 2 km-enként a többiek is emlékezteti sanyarú sorsáról.

Természetesen a túra közben jópárszor feltettem magamnak a kérdést, hogy mit keresek én itt, kellett-e ez nekem. Összességében nagyjából 1 héttel a túra után már arra gondoltam, hogy azért ez nagyon nagy élmény volt és a ráfordított időt és pénzt bőven kárpótolták az élmények. Jó volt együtt haladni, számítani egymásra, megosztani az utolsó falatokat. És az, hogy akikkel csak találkoztunk, ha siettek is, csak a sport miatt tették, nem pedig a rohanós hétköznapiak miatt.